

XIX. ÉVFOLYAM

2022. JÚNIUS

ÁRA: 200 FT

AGY·A·LAP

A SZEKSZÁRDI GARAY JÁNOS GIMNÁZIUM DIÁKJAINAK LAPJA

Prüntyőkék a határon
Lecsengett a járvány... (Covid-interjúk)
Szabad a pálya!
Halasztott utazás Erdélybe
Eszéki kirándulás

A költészet napja a Garayban
A Garayból a Garayba
Búcsúzik a HuMen Brass Band
Megjelent a gimnázium 2019–20-as
évkönyve

Prüntyőkék a határon

Azért kapta a szöveg ezt a címet, mert az osztályanyukánk, Kinga néni minden órára úgy toppant be hozzánk, hogy „Szi-asztok, Prüntyőkék!”, és Ottlik Géza Iskola a határon című regényének megemlézése nélkül soha nem is távozott. Azt hiszem, Erdély felé félúton alakult ki egymás között az a szófordulat, hogy mi vagyunk a „Prüntyőkék a határon”.

Nagyon taszít az a gondolat, hogy itt nekem valamiféle búcsúzkodást kellene megejtenem a végzősök nevében, mert sokan úgy érezzük, hogy nem ér véget a közös történetünk, inkább csak átalakul az a folyamat, ahogyan eddig „írtuk”. Szerintem azért viszonyulunk így ehhez, mert az elmúlt négy évben olyan helyzetek elé állított minket az élet, amik megmutatták, hogy kik az igazi barátaink. Sok embert elvesztettünk, de akikkel mély kapcsolatot építettünk ki, azokkal meg tapasztalhattuk, hogy a legextrémebb próbákat is kiállva tényleg örökre szólnak bizonyos szövetségnek. Mi ezt osztályszinten

is átélhettük, hiszen a 12. B-t – Kinga nének hála – erős, testvéri viszonyhoz hasonló kapcsolatok kötik össze. Ha nem értettünk egyet, esetleg össze is vesztünk, mindannyiunknak közös érdeke volt, hogy a szeretet felé vigyük a közösséget. Az évek alatt megszoktuk és elfogadtuk egymás személyiségét (pedig sokunknak több is van), rigolyáit és szokásait, (akár csak egy idősotthonban), ami végül azt eredményezte, hogy van egy olyan biztonságos és szeretetteljes családszerű közödmény az életünkben, ahol bármikor tárt karokkal is nyitott szívvel fogadnak minket.

Éltre szóló élményeket szerezhettünk a gimnázium alatt, ilyen a főzni tanulás és a fürdési idő rekordjának megdöntése online óra kellős közepén, a kukás kezdőszett büszke hordása gólyaként, a Túron való kikötés a vízitábor legviharosabb napján, vagy éppen egy laza lerobbanás a román autópályán. Egészen biztos, hogy havi szinten vittünk véghez olyan dolgokat, amikről azt

AGY-A-LAP

A Szekszárdi Garay János Gimnázium
diákjainak lapja

XIX. évfolyam • 2022. június

Segítő tanár: Mészáros Ferenc

Fotók: Mészáros Ferenc, Komáromi Gábor, Elblinger Ferenc, Loboda Lilla

Az aktuális szám szerzői:

Leskó Abigél, Palkó Teréz, Zei-Horváth Liza, Villányi Anna, Bräutigam Barna, Varga Virág, Szabolcsi Tibor

gondoltunk, hogy nem vagyunk rá képesek. Idén májusban például leérettségiztünk.

A nagyobb eseményeknél és emlékek-nél is meghatározóbbak a hétköznapiak; a spontán ebédek és kávék, a tanyázások az iskola különböző pontjain, a beöltözős há-zibulik, a belsős poénok, a puskázási tech-nikák. De ne hagyjam említés nélkül a dol-gozat előtti imádkozásokat, igaz, és akkor már a rituális sorozatnézéseket se.

Komolyra fordítva a szót: életünk egyik legnehezebb és legmélyebb korszak-nak, a felnőtté váláson, a serdülésen, az önmagunkkal való legintenzívebb szem-benézés és találkozás idején lettünk egy-más társai. Ez nemcsak diákokra, hanem a tanárainkra is igaz, hisz ők talán még saját magunknál is pontosabban érezték és ér-tették a bennünk zajló folyamatot; nélkü-lük nem lennénk azok, akik.

Azt hiszem, hogy az elmúlt négy év varázsa abban rejlik, hogy igaz a mon-dás: ami a Garayn belül történik, a Ga-rayn belül is marad. Őrizzük egymás fentjeit és lentjeit, de leginkább azokat a történeteket, amik pontosan el nem me-sélhetők, mert azt, akkor és ott, mi együtt éltük át.

A legsodálatosabb jelenség azonban az, hogy olyan képlékenyek és formálha-tóak voltunk az utóbbi időszakban, hogy észrevétlenül építettük magunkba a kör-nyezetünkben élő emberek egy-két fon-tos üzenetét. Ez azt jelenti, hogy szépen csendben halhatatlanná váltunk: lenyo-matként ott leszünk legalább egy mozdu-latban vagy gondolatban, ameddig világ a világ. Mint egy jó másodfokú egyenlet megoldóképlete.

Leskó Abigél

Lecsengett a járvány... (?)

COVID-INTERJÚK

Az utóbbi két tanév leginkább a koronavírus-járványról, óvintézkedésekről, korlátozásokról, illetve az iskolánkat is érintő „nagysikerű” digitális oktatásról szólt. Sajnos, ahogy várható volt, a legtöbb diákársunk átesett a Covid-fertőzésen, az oltások ellenére is, ki súlyosabb, ki enyhébb tünetekkel. Akadtak olyanok is, akik nemcsak egyszer, hanem akár kétszer, rosszabb esetben háromszor is megküzdöttek a vírussal. Néhány diákársunkkal interjút készítettünk, amelyekben a betegség alatt megélt tapasztalataikról és felépülésükről mesélnek.

HORVÁTH ADÉL (11. B)

Mikor kaptad el a vírust? Kiderült-e, hogy kitől vagy hogyan?

2021. október vagy november talán, már nem emlékszem pontosan, hát azt nem tudom, hogy kitől... igazából nem is akarom tudni. (nevetés)

Milyen tüneteid voltak?

Lázas voltam, fáj a torkom és a végtagjaim, illetve a fejem is. Köhögtem, folyt az orrom is, és egyéb ilyen megfázáshoz hasonló tüneteim voltak.

Mennyi ideig tartott a felépülés?

Másfél hétig hiányoztam, szóval nagyjából ennyi idő volt a felépülés.

Milyen módszereket alkalmaztál a felépülés érdekében?

Sokat pihentem és gyógyszert is szedtem. A sok pihenés mellett sok sorozatot is néztem.

Hogyan tudtad megoldani a tanulást?

Hát... az első héten igazából beteg voltam, így azon a héten leginkább a gyógyulásra figyeltem, a hét másik felében, amikor már sokkal jobban lettem, tanultam és bemásoltam az anyagokat.

WOLF ENIKŐ (10. A)

Mikor kaptad el a vírust? Kiderült-e, hogy kitől vagy hogyan?

Ha jól emlékszem, január közepe felé, a harmadik hullám közepén. Nem, nem derült ki, hogy kitől kaptam el, de valószínűleg anyukám hozta haza a vírust a bölcsiből, ahol dolgozik.

Milyen tüneteid voltak?

Igazából olyan volt, mint egy sima influenza, nem voltak különösebb tüneteim, jól éreztem magam általánosságban, csak néha kicsit felment a lázam.

Mennyi ideig tartott a felépülés?

A felépülés... nem volt olyan hosszú, nagyjából egy-másfél hét, viszont utána a poszt-covid tünetekre nagyon figyelni kellett, az viszont eltartott egy hónapig.

Milyen módszereket alkalmaztál a felépülés érdekében?

Anyukám módszereit igazából: ittam sok teát, szedtem a gyógyszereim, és az orvosom felírt egy nagyon jó antibiotikumot, azt beszedtem, utána pedig már hamar jól lettem.

Hogyan tudtad megoldani a tanulást?

Hát... elkértem az anyagot a többiektől, és amikor már jól lettem, mindent bemásoltam és bepótoltam, hogy ne maradjak le annyira.

BODÓCS GRÉTA (10. C)

Mikor kaptad el a vírust? Kiderült-e, hogy kitől vagy hogyan?

Kettő vagy három alkalommal sikerült sajnos elkapnom. Az egyik esetben, amikor 2021 novemberében kaptam el egy buliban, akkor nagyon beteg lettem. A parti után nagyjából mindenki beteg lett.

Milyen tüneteid voltak?

Egész nap lázas voltam, fájtak a végtagjaim, nagyon fájt a fejem, köhögtem is.

Mennyi ideig tartott a felépülés?

Két hétig voltam otthon, de egy hét után már jobban lettem, szerencsére.

Milyen módszereket alkalmaztál a felépülés érdekében?

Sokat pihentem, szedtem a gyógyszereket, amit a doktornő kiírt.

Hogyan tudtad megoldani a tanulást?

Az első pár napban a pihenésre és a regenerálódásra koncentráltam, de utána már mindennap bemásoltam az aznapi anyagokat.

GÁNCSS MÁRTON (10. D)

Mikor kaptad el a vírust? Kiderült-e, hogy kitől vagy hogyan?

Tavaly március-április körül, és most februárban is. Nem, sajnos nem tudom, hogy kitől vagy hogyan kaphattam el.

Milyen tüneteid voltak?

Igazából semmi, csak olyan volt, mint egy megfázás.

Mennyi ideig tartott a felépülés?

Egy hét.

Milyen módszereket alkalmaztál a felépülés érdekében?

Sokat pihentem.

Hogyan tudtad megoldani a tanulást?

Nagy részét, amit tudtam, bepótoltam, de inkább arra koncentráltam, hogy minél előbb felépüljek.

BAMBACH DORINA (10. C)

Mennyit kellett hiányoznod?

Nagyon sokat.

Hogy élted meg, hogy ilyen sokat kellett hiányoznod?

Hát igazából jól, filmeket néztem, olvastam.

A tanulásodat hogyan befolyásolta? Esetleg lemaradtál, vagy fel tudtál zárkózni?

Szerencsére annyira nem maradtam le, aminek nagyon örültem.

Mit gondolsz arról, hogy neked is hiányoznod kellett ugyanúgy, mint másoknak, csak te nem voltál beteg?

Az elején örültem neki, de utána rájöttem, hogy sok mindenről maradok le, például dolgozatokról, amiket később sokkal rosszabb lesz pótolni.

Villányi Anna-Zei-Horváth Liza

A költészet napja a Garayban

Április 11-e, József Attila születésnapja a magyar költészet napja. A Garay János Gimnáziumban minden évben szokás erről megemlékezni: általában verses-zenés összeállítás hangzik el az iskolarádióban. Az idén viszont, 2022 tavaszán megújítottuk ezt a szokást. A diákok magyartanáraik segítségével gyakorolták *József Attila*:

Áldalak búval, vigalommal című versét, amit közösen elő is adtunk a nagyszünetben az udvaron, Szalai Bálint diákigazgató vezényletével.

Haskó Vanilla

SZABAD A PÁLYA

Halasztott utazás Erdélybe

2019-ben adtuk be a Határtalanul pályázatot az akkori 10. A és 10. C osztály nevében Straubingerné Kemler Anikóval. A pályázat sikeres volt, és vártuk a 2019–20-as tanévet, hogy a programot megvalósíthassuk. Sajnos a pandémia ezt nem tette lehetővé; osztályaink nem jutottak el Erdélybe, sőt azóta elballagtak. De a 2020–21-es tanévben a mostani 11. C és 11. D osztálynak mégiscsak sikerült ezen a programon részt vennie.

Kovács Attila

A Szekszárdi Garay János Gimnázium két osztálya lehetőséget kapott a Határtalanul program keretein belül egy ötnapos osztálykirándulásra Erdélybe. A program célja a magyar–magyar kapcsolatok építése, személyes kapcsolatok kialakítása, elmélyítése. A Határtalanul a nemzeti összetartozás operatív programja.

Erdély felfedezése

A diákok és kísérőtanárok az első napon Nagyszalontán jártak, itt megtekintették az Arany János-emlékhelyet. A következő célpont Nagyvárad volt, ahol a helyi idegenvezetővel felfedeztük a város kulturális örökségeit, nevezetesen épületeit és szobrait, mint például a római katolikus Püspöki Palotát és Szent László király szoboregyüttesét. Az első éjszakát itt töltöttük, Nagyváradon.

A második nap Zsombokon folytatódott, ahol az egyik leglátványosabb kalotaszegi templomot tekintettük meg, és egy előadást is meghallgatott a csoport Kalotaszeg néphagyományairól. Utána érzéketnyítő program keretében megismerkedtünk a helyi gyermekothonnal, majd ebéd

után egy kirándulás következett a Tordai-hasadéknál. Itt tudomást szerezhettünk a különleges természeti jelenség kialakulásáról és a hozzá fűződő Szent László mondaról. A második estét Mezőmadarason töltötte a csoport.

A harmadik nap telis-tele volt programokkal: Marosvásárhellyel indítottunk, első-

ként a Kultúrpalota kiállításait tekintettük meg, majd a Marosvásárhelyi Református Kollégium diákjaival találkoztunk. Utána a Teleki Téka gyűjteményét néztük meg, és a Bolyai Emlékszoba sem maradhatott ki. Szovátán a Medve-tó körül tettünk egy sétát, és itt lehetőség volt még egy kis szabad időre is. Ezután Korondon ismerkedtünk a korondi fazekasok termékeivel, és itt található volt számos kirakodóvásár, ahol a diákok tudtak emléktárgyakat vásárolni. Farkaslakán Tamási Áron sírjánál koszorút helyeztünk el, majd utolsóként

Segesvár látnivalóinak megtekintésével zárult a nap. A csoport szintén Mezőmadarason szállt meg.

A negyedik nap a Tordai sóbánya ipartörténeti kiállításával indítottunk, majd délután Válaszúton a Kallós Zoltán néprajzi gyűjteményét csodálhattuk meg. Kora este érkezünk meg Kolozsvárra, ahol egy esti belvárosi sétával zártuk a napot.

Nagyon jól éreztük magunkat, igaz, néha szükség volt a csapat összetartására a sok utazás és a megtett kilométerek miatt. Többen még nem jártak ezelőtt Erdélyben; a Határtalanul programnak köszönhetően láthattak számos szép helyet, és személyes tapasztalatokat szerezhettek a külföldi magyarságról. Összeségében felejthetetlen kirándulás volt, sok érdekeset tanultunk és láttunk.

Varga Virág

Kolozsvár

Utazásunk negyedik napjának fő úti célját, egyben végállomását képezte Kolozsvár. Ennek a városnak a jelenlegi helyzetéről igen sokféle dolgot lehet hallani, emiatt jómagam is felettébb kétes előérzettel voltam, amikor odafelé tartottunk. Természetesen ki ne kívánná látni Kolozsvárt, a kincses várost, s vele együtt mindent, ami még megmaradt a magyar történelem zivataros századaiból.

Végre megérkeztünk. Egy mély lélegzetvétel az ott uralkodó tipikus nagyvárosi levegőből, és a csapat megindult, hogy letelepedjen átmeneti szállásán. A helyi református kollégiumban kaptunk helyet, ahol négy szobára voltunk felosztva, mindegyikbe 10-11 fővel. Nekem olyan érzésem voltak, mintha sorkatonákként térnénk vissza hálókörletünkbe az aznapi hadgyakorlat után, s ennek is megvolt a maga varázsa. Tekintve, hogy vegyes fogadtatást váltott ki a csapatból, a látszat – mondhatni – mindig csal. Nem is kicsit, elvégre Kolozsvár szellemisége magával ragadta a társaságot. Számomra főként a késő gótikus légkör volt erőteljes, melyet

az idegenvezetőnk által elmesélt legendák csak még jobban tetézték.

Megérkezve a Szent Mihály-templom terére, a város legmaradandóbb impressziója tárult elénk Mátyás királyunk monumentális szoborcsopotjával. Nem is tudom, láttam-e már olyan szobrot, mely ennyire tekintélyt parancsolt volna magának. A térről vezetett utunk a nem messze levő óvárosi részre, ahol például Mátyás szülőházát láthattuk, majd elérkezett a pillanat, melyre kétségkívül az egész társulat várt. Csupán két szó: szabad idő. Addigra már kezdetét vette a város éjszakai élete, s ez bizony nem kevés hangulatot adott az utcákon való csatangolásnak. Az a pezsgés, az a szokatlanul kellemes légkör, mely abban a pár órában átjárta az emberi

lelket – ez ébresztette fel bennem a vágyat, hogy másoknak is elmondhassam. Lehetett találni voltaképpen mindent a reformcukrászdától a magyar reformkort idéző kávézón át egészen a szovjet romkocsmáig.

A történet ezután másnap folytatódott. Szegényes lelkesedéssel pakoltunk össze, majd a szállástól elsétálva a fellegvárig kiadós lépcsőmászást kaptunk. Hogy végül is megérte-e, az én válaszom egy hatalmas igen, noha jól éreztem, hogy ennél sokkalta kevesebb lépcsőzésre születtem. A hegytetőn egy hófehér, monumentális szocreál épület fogadott bennünket, míg letekintve Kolozsvár java része terült el előttünk, rajta keresztül pedig a szőke Szamos. Később lesétáltunk egy helyi te-

metőbe – ez a híres-neves Házsongárd –, tele még a monarchia időszakából fennmaradt sírkövel és családi kriptával, sőt

még régebbiekkal is. Páran észrevettük, hogy egy első világháborús obeliszken a katonák nevei között felbukkant egy szimpla „Pista – lövészhadnagy” véset is.

A temetőben tett sétát újabb szabad idő váltotta fel. Mások kávézóba mentek, volt, aki csupán egy utolsó sétát tett a ked-

venc városrészben, és ott voltam én, aki egy adag kenyérrel leült a tér közepére a galambokból légiót verbuválni. Miért is ne?

A Kolozsváron töltött időt egy búcsúbédével koronáztuk meg, felbecsülve mindazt, amit addig láttunk, tapasztaltunk és éreztünk, hisz onnantól, hogy felkeltünk az asztaltól, már nem volt más, csak a hazaút.

Szabolcsi Tibor

Kirándulás Eszékre

Június 8-án részt vettem pár társammal egy Rákóczi Szövetség által támogatott horvátországi programon: látogatást tettünk Eszéken a Horvátországi Magyar Oktatási és Művelődési Központban, és felkerestük azt az emléktáblát, amelyet az 56-os magyar menekültek emlékére állított közösen Budapest és Eszék önkormányzata. A kirándulás során megismerhettük a város néhány nevezetességét, látványosságát is.

Eszék Szlavónia legnagyobb és Horvátország negyedik legnagyobb városa, Eszék-Baranya megye székhelye, a régió gazdasági, oktatási és kulturális központja. Már a római korban jelentős hely volt, Mursa néven a pannóniai flotta

egyik kikötője; a déli magyar határtól mindössze 40 kilométerre található. Talán kevesen döntenek úgy, hogy ide szeretnének kirándulást tenni, pedig a történelmi emlékek, a látnivalók és a szlavóniai konyha – véleményem szerint – nem fog csalódást okozni senkinek.

Fél nyolc után indultunk Szekszárdról, és miután Udvarnál átkeltünk a határon, másfél óra múlva megérkeztünk Eszékre. Először meglátogattuk a Horvátországi Magyar Oktatási és Művelődési Központot, amely egyedülálló lehetőségeket kínál a horvátországi magyar, de a nem magyar anyanyelvű diákok számára is, hiszen elkötelezett tanárok, a modern kori oktatásnak megfelelő felszereltség és kis létszámú osztályok várják az intézményben tanulókat.

A komplexum – nyugodtan lehet így nevezni – három részből áll: óvoda, általános iskola és középiskola, sőt ez kiegészült egy 50 férőhelyes kollégiummal, amely 2019 novemberében készült el a magyar kormány támogatásával. A horvátországi magyarság túlnyomó többsége a

Drávaszögben található falvakban lakik, ezért a kollégium elsősorban a szórványban élő magyar fiataloknak teszi lehetővé az anyanyelven való tanulást.

Az óvoda nemcsak Eszék egész területéről, hanem a környező magyarlakta településekről is fogadja a gyerekeket, itt két vegyes nevelési csoport működik, három és hat év közötti gyerekekkel. Az általános iskola felkészíti a tanulókat a középiskolára, a diákok nyelveket tanulnak, és elsajátítják azokat a kompetenciákat, amelyekre szükség lesz majd az életben. A középfokú oktatásra szolgáló részben általános gimnáziumi, turisztikai, gazdasági szakközépiskolai és vendéglátói szakmai képzés működik. Horvátországban itt valósul meg az összes tantárgyra kiterjedő (teljes) magyar nyelvű képzés; a gimnazisták a kötelező horvát nyelven felül magyarból is érettségiznek.

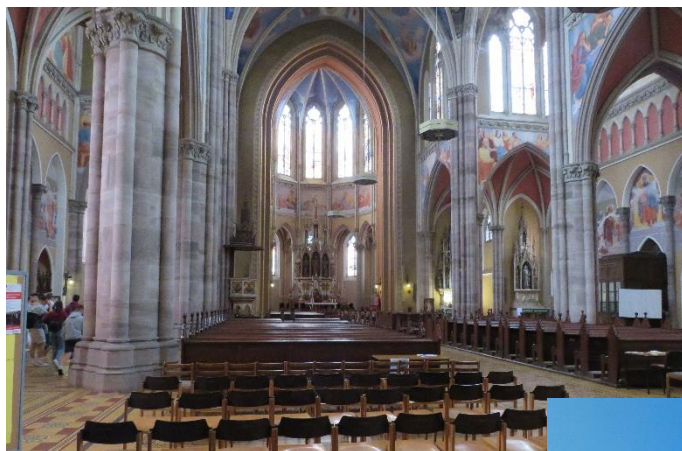
A magyar oktatási központ megtekintése után kisbuszunkkal elmentünk a Mačkamamához, ami egy körforgalom és az eszéki villamosvonalak egyik végállomása. A hely a nevét a tér közepén álló szoborcsoporthoz (egy nőalak és az őt körülvevő macskák) kapta. A hölgy Macska mama néven vált Eszék ismert személyiségévé.

A szobor közelében található épület, amit ma úgy hívnak, hogy Macska mama-palota (dvorac Mačkamama)¹ 1956-ban is jótékony célokat szolgálhatott, a magyar menekülteknek adott szálláshelyet. Az épületen található egy kétnyelvű márványtábla, amelyenél egy csoportképet is készítettünk.

Ezután a belváros felé vettük az irányt, úti célunk a Szent Péter és Pál-székesegyház volt. A hatalmas templom a gyakovó-eszéki főegyházmegye társszékesegyháza, ugyanis van egy hasonló társa az érsekség székvárosában, Đakovóban; ami szintén piros téglából épült, ugyancsak neogótikus stílusban, csak valamivel „alacsonyabb”, viszont két tornya van. A 94 méter magas katedrális a város fölé magasodik, Eszék szimbóluma. Az építése 1898-ban fejeződött be, és a belső díszítés elkészülte után Josip Juraj Stross-

¹ **Paulina Hermann** egy gazdag eszéki vállalkozó nemesi származású felesége volt. Közismert társasági asszony, aki férje halála után támogatta a szegényeket és az elesetteket, és rendkívül kedvelte az állatokat, különösen a macskákat. Az a beszéd járta róla, hogy a villája környékén (és a villában is) több száz macskát tartott. Saját korában bizony sokan különönek, sőt bolondnak tartották, és a Macska mama ragadványnevet kapta. A rokonai emiatt megpróbálták elperelni a vagyonát, de sikertelenül. Azt inkább a szegényekre és a macskákra költötte. Eladósodva, szegényen halt meg 1938-ban.

mayer püspök avatta fel, aki az építés kezdeményezője volt. A templomot belülről is megcsodáltuk, és mielőtt elindultunk volna utunk utolsó állomására, a várhoz, kaptunk másfél óra szabad időt, hogy ebédeljünk, vásároljunk, és körülnézzünk a központban.

A központból gyalog elindulva a sétálóutcán haladtunk, ahol különböző üzletek és kávézók vannak, majd az Európa sugárúton láhattunk szép szecessziós épületeket. Ezután balra kanyarodva kimentünk a Dráva-partra, ahol (a kerékpársáv mellett) a tavasszal átadott tartán futópályán (lábunkat pihentetve) közelítettük meg a várat.

Az eszéki vár a 18. század elején épült impozáns bástyákkal és városkapuval, barokk stílusú központjával és főterével. A régi katonai épületek most középiskoláknak és az egyetem központi épületének adnak helyet. Itt van a helytörténeti kiállításról híres Szlavóniai Múzeum. A Szentháromság tér közepén a szobornál is szeretünk volna egy fényképet készíteni, de itt is felújítások folytak, mint sok helyütt a városban.

A várlátogatással befejeződött túránk, elindultunk haza. Magam és társaim nevében is elmondhatom, nem gondoltuk, hogy Eszék ennyi érdekes és izgalmas látnivalót rejt. Minden korosztálynak meleg szívvel ajánlom ezt a várost!

Bräutigam Barna–Mészáros Ferenc

A Garayból a Garayba...

Loboda Lilla, gimnáziumunk volt tanulója, iskolánk új és legfiatalabb tanáraként megosztja velünk gondolatait: céljait, kezdeti nehézségeit, tanítási módszereit.

Először is azt kérdezem, hogy hol végezted a tanulmányaidat?

Budapesten a Károli Gáspár Református Egyetemen végeztem el az angol–német osztatlan tanári szakot.

Általános iskolában, majd gimnáziumban mi volt a kedvenc tantárgyad?

Már kisiskolás korom óta a német volt az egyik kedvencem, amihez a gimnáziumban a magyar és az angol nyelv társult.

Milyenek voltak a gimnáziumi éveid?

Eseménydúsak! Már a nyílt napon is magával ragadott, hogy rengeteg ismerőssel

találkoztam, akikkel együtt töltöttem a négy évet: kampányoltam, színjátásra, versmondóra jártam, zenéltem és rengeteget nevettem. Remek volt, hogy a tanulás mellett ezekre mind időt tudtam szánni, és ezáltal lehetőségem nyílt arra is, hogy megtaláljam a helyemet.

Miért ebben a gimnáziumban kezdted el tanítani?

A budapesti diákevek után visszavágytam az otthonomba, és a számos kedves emlék, illetve a gimnáziumban eltöltött gyakorlat rámutatott arra, hogy mennyire befogadó ez a közösség, így hamar megtaláltam a közös hangot a kollégáimmal és a diákjaimmal is.

Mindig is ez volt a célod, vagy csak újródesszának tekinted?

A nyelvekkel kapcsolatos különböző szakmák is érdekelnek, mint a fordítás, idegenvezetés, de az egyetemet elvégezve mindenképp szerettem volna középiskolában tanítani. Természetesen nagyon nyitott vagyok, és nem szalasztanék el jó lehetőségeket, ezért nem tekintem a tanári pályafutásomat véglegesnek.

Milyen további céljaid vannak a szakmán belül?

A szakmán belül az egyik célom, hogy a diákokat fel tudjam készíteni a nyelvvizsgára, és hogy stabil nyelvtudást szerez-

zenek, ugyanis meghatározó szerepet tölt be az életükben, a továbbtanulásban és a hétköznapi életben egyaránt.

Mindig is tanárnak készültél? Mi volt az oka, hogy ezt a hivatást választottad?

Őszintén szólva a végzős évem elején egy volt tanárom tanácsára kezdtem el gondolkodni a tanári hivatáson. Mindaddig a színházzal kapcsolatos szakmák, valamint a pszichológia érdekelt. Végül rájöttem, hogy valójában ez mind megtalálható a tanári szakmában. Ezentúl, mind a három hivatásban az vonzott, hogy emberekkel foglal-

koznak. Igazán megtetszett, hogy nyelvtanárként nem tananyagot tanítunk, hanem embereket, ami számos nehézséget tud okozni, de meg lehet birkózni velük.

Mi motivál téged?

A törődés, ahogy törődünk a diákokkal. Érdekel, hogy fejlődjenek, minden órával bővüljön a tudásuk, és mindemellett élvezzék is az órákat, még akkor is, ha azok a hetedik órák.

Érdeemes a mai világban tanárnak lenni? Mit tartanak taszítónak ebben a pályában?

Manapság sokkal több negatívumot hallunk a tanári szakmáról, amit nemcsak az alacsony fizetés, hanem a szakmai megbecsülés hiánya is eredményezett. Valóban nehéz tanárnak lenni, hiszen ez egy olyan munka, amit nem tudsz letenni a munkahelyeden.

Folyton a napi feladatokon, megjegyzéseiden, reakcióidon, döntéseiden rágódsz, megkérdőjelezed azok helyénvalóságát, megpróbálsz észszerűen felmérni és leereagálni a szituációkat, és mindeközben igyekszel példát mutatni a jövő nemzedékének. Sokan úgy tartják, hogy a mai fiatalság magatartása is taszító, viszont a generációk közötti különbségekhez nekünk kell alkalmazkodnunk.

Meséld el a legsikeresebb szakmai élményedet!

Még nem tudnék nagy mérföldköveket kiemelni, de már azt is hatalmas sikernek élem meg, amikor a számonkérések során a diákjaim vissza tudják adni azt a tudást, amit együtt tanultunk.

Milyen problémákba ütköztél az első napokon? Milyen problémáid voltak a fegyvelméssel? Hogyan oldottad meg? Kezdetben a saját szabályaim kiépítése és azok betartása okozott igen nagy kihívást

számomra. A fegyvelmezés alapvetően mindenkinek problémát tud okozni, az elején én, a koromból adódóan, tartottam attól, hogy nem tudok kellő tekintélyt kiépíteni. Szerencsére a diákok rugalmasak voltak, és jól alkalmazkodtak a viszonylag kisebb korkülönbséghez, de előfordul, hogy a rend megteremtéséhez röpdolgozatot kell íratnom velük.

Hogyan tudod rávenni a gyerekeket a feladatra?

Általában először elmagyarázom, hogy az adott tananyag mit tartalmaz, mi a haszna, és hol lehet alkalmazni. Ha már el tudják helyezni egy kontextusban, akkor már átlátják az előnyét, és szívesen el is sajátítják a tudást.

Az órák végén át szoktad gondolni a hibákat, pozitívumokat?

A magas óraszámok sajnos nem teszik lehetővé, hogy minden óra végén tartsunk egy rövid értékelést. Természetesen a nap

végén végiggondolom a hibáimat, és összegyűjtöm a megoldásokat, illetve a dolgozatok is rámutatnak arra, hogy a diákok mennyire tudták elsajátítani az anyagot, és kinek mi az erőssége, gyengéje, azokat hogyan lehet fejleszteni.

Hogyan kérsz számon?

Írásban és szóban egyaránt számon szoktam kérni az új anyagot. Szóbeli feléléskor van, hogy két diákot hívok ki egyszerre, de ha valaki szívesebben fel lenne egyedül, akkor azt is megengedem. Emellett gyakran projektmunkát is kiosztok, ugyanis nagyon hasznosnak találok. Ilyenkor a diákok együtt tudnak dolgozni, és nemcsak a tudásukat tudjuk értékelni, hanem a kreativitásukat is.

Tudnál mesélni a digitális oktatás alatt szerzett tapasztalataidról?

A gyakorlati időszakomból összesen egy hónapot töltöttünk jelenléti oktatásban, a fennmaradó idejét pedig az online térben. Eléggé negatív élmény volt számomra, hiszen a személyes kapcsolat és gördülékeny együttműködés hiánya akadályozta a tananyag elsajátítását.

Van-e példakép? És ha van, ki az?

Nem tudnék egy konkrét személyt megnevezni. Az olyan mentalitású emberek a példaképeim, akikről sugárzik, hogy megtalálták a helyüket és imádják a munkájukat. Akiknek mindenképp van egy-egy jó szavuk, be tudják ismerni, ha hibáztak, és nemcsak a kollégáiknak, hanem a diákjaiknak is. Akik alázattal és szeretettel végzik a feladataikat.

Mit szoktál csinálni szabad idődben?

Szeretem hasznosan tölteni a szabad időmet egy jó könyv társaságában, de egy izgalmas sorozatnak sem tudok ellenállni. Ha az időjárás engedi, szívesen vagyok a szabadban: biciklizek, túrázok, kosarazok a barátaimmal. A lelkemet pedig egy-egy dalt énekelve és azt gitáron kísérve szoktam kényeztetni.

Van valamilyen titkos képességed?

Bizony van, de ha azt felfedem, többé nem lesz titkos. Talán a színészi képességet megoszthatom, aminek segítségével kiválóan tudom leplezni a korai kelésből fakadó nehézségeimet.

Mi a véleményed a diákok zenei ízléséről, divatról, filmről, könyvről, ami most sláger?

Különösebb véleményem nincs róla, egyrészt azért, mert tőlem sem állnak távol a jelenlegi dalok, platformok, másrészt mert tanárként nem szabad elítélnünk a fiatalok érdeklődési körét, hiszen ha alaposabban végiggondoljuk, számos hasznos tartalmat kínálnak az adott oldalak.

Ajánlanál egy könyvet vagy filmet a diákoknak?

Nem szándékozok egyetlen könyvet kiemelni, inkább arra biztatnék mindenkit, hogy szánjatok időt az olvasásra, és találjátok meg azt a témát, ami titeket érdekel. Nyelvtanárként pedig javaslok a célnyelvi könyvek olvasását, filmek nézését, amik nemcsak a szókincs fejlesztésében, hanem a nyelveken belüli dialektusok megismerésében és elsajátításában is segítséget nyújtanak

Palkó Teréz

Búcsúzik a HuMen Brass Band

Mint ahogy azt már a TEOL megírta, a Garay gimnázium három tanulója, a HuMen Brass Band oszlopos tagjai (Balogh Benedek, Földesi Bálint és Sági Róbert) zenei pályán folytatják tanulmányaikat. Ebben a villáminterjúban csak arra szeretnék rákérdezni, ami az újságcikkekben nem szerepel.

■ *Együtt marad-e az együttes, hogy most már még inkább „szétszóródna” az országban, különböző helyeken, különböző iskolákban fognak tanulni?*

Földesi Bálint: A csapat már eddig is eléggé szét szóródva, a banda nagy része Tolnárról járt át próbálni, de volt, aki Ócsényból, Sióagádról vagy éppen Pécsről jött. Az egyetlen biztos pont Szekszárd volt, hiszen itt van a próbatermünk. A próbákat eddig is hétvégére időzítettük, ez a jövőben is így lesz, hiszen hétvégére valószínűleg mindenki haza tud jönni. Bízom benne, hogy mindenkiben megmarad a motiváció, hogy igenis megéri hazajárni HuMen-próbára.

■ *Reménykedtünk egy búcsúkoncertben, ahol az együttes teljes műsort ad a diákoknak. Ilyen nem volt, viszont láthattuk a csapatot május 1-jén fellépni a Derby együttes közreműködőjeként a Prométheusz parkban, valamint a keszthelyi helikoni gálaműsoron is szerepeltek. Milyen fellépések lesznek a nyáron, nehogy valaki lemaradjon róla?*

Balogh Benedek: Aki esetleg lemaradt volna a Sióagárdi Falunapról, megtalál minket Tengelicen a július 30-án és Bölcskén az augusztus 13-án megrendezendő falunapokon, illetve Bonyhádon a Tarka Marha Fesztivál fellépői között is jelen vagyunk. Kölesden is nyomunk egy hatalmas bulit a Tolna megye fesztiválon. Idén külföldre is megyünk koncertezni, egészen Szatmárnémetibe az utcazene-fesztiválra. Egyéb koncertek is várhatóak, csak még szervezés alatt állnak.

■ *A zenei-művészi pálya nem olyan biztos, mint egy polgári foglalkozás. Van-e valami alternatíva, ha ez nem jön be, vagy teljes mértékben a HuMen Brass Bandre alapozzák a jövőjüket?*

Sági Róbert: Többször is volt rá példa, hogy ezt a kérdést szegeztek nekem, viszont azt gondolom, hogy a zenész pálya sokkal több, mint egy polgári foglalkozás. Természetesen ehhez nagyon keményen kell dolgozni, de ha kitart az ember és kellően makacs, akkor elérheti a céljait. Nincs olyan lehetőség, hogy nem jön be. Ez egy életmód, amire önként tettük fel a jövőnket, vállalva ezzel minden nehézséget. Rögös, de annál szebb út lehet, ezt már kapizsgáljuk mi is itt az elején. Viszont ez a jövő egyelőre nem a HuMen Brass Bandre alapul, ahhoz még nagyon kicsi produkció vagyunk. Természetesen az álmaink közt szerepel, hogy körbeutazzuk együtt a világot a HuMennel, de ehhez először a megfelelő alapok kellenek, amiket a következő években szeretnénk megszerezni a konzervatóriumban és az egyetemen.

■ *A lányok tánckara szépen kiegészítette, feldobta a produkciót. Megmarad-e ez a show-elem, hogy Tímea is végez a gimnáziumban?*

Kiss Tímea: Reményeim szerint igen, megmarad, hiszen tánckarunk nagyrésze továbbra is Szekszárdon tanul gimnáziumban. Emellett hétvégenként tartjuk a próbákat, ez a tervek szerint így is marad, ennél fogva a gimnáziumi tanulmányainak vége sem fogja hátráltatni a csapat munkáját.

Készítette: Mészáros Ferenc

Szekszárdi Garay János Gimnázium

ÉVKÖNYVE

2019–2020

Szekszárd • 2020